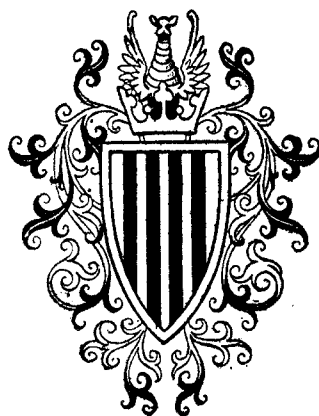

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SUMARI

¡¡Als electors del districte de Granollers!!
— Les declaracions del senyor Rius. — El
plebiscit, *per Cèsar Jordana*. — Comenta-
ris. — Conversa setmanal, *per March*. —
Teatral, *per Sol-Fa*. — D'arts, *per Wootz*.
Crònica de la Comarca.

ANY I

NÚM. 10

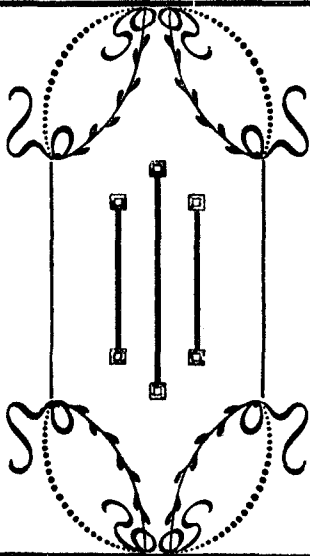
101

CENTRAL! Demani V. aquest número, qu'es el de nostre oficina, digui'ns que té V. un treball tipogràfic que enviar a fer, de qualsevol classe que sigui, i immediatament el visitarà un dels nostres empleats, qui li farà un exacte pressupost del seu cost, li demostrarà que no pot V. conseguir ho *més barato* en cap altre impremta. Després nostres operaris li demostraran que no pot conseguir-ho millor tampoc.

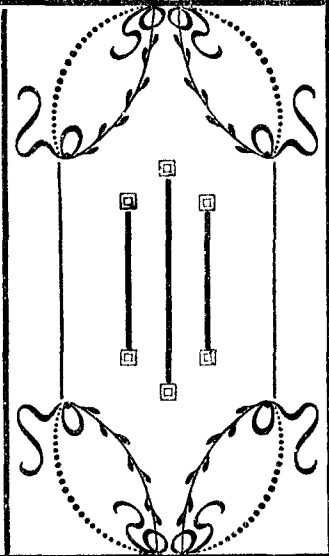
Impremta J. Joseph, Granollers

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * **Banquer** * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venda de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
GRANOLLERS

Alcoholos * Anissats * Licors * Vins generosos

Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÈS

La correspondència i canvis a l'Administració: Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

¡ELECTORS DEL DISTRICTE DE GRANOLLERS!!

UNA vegada mes, vos demana Catalunya el vostre esforç, però els ideals nacionalistes per a conquerir noves avençades en la lluita vers la llibertat de nostra terra. Hem de ratificar plenament, absolutament amb unanimitat esgarrifadora, el solemne plebiscit dels Ajuntaments catalans, reunits al Palau de la Música Catalana el gloriós dia 26 de Gener de 1919.

Forem traidors amb nosaltres mateixos, si el dia primer de Juny, desmentísim la nostra fe nacionalista i les nostres aspiracions en pro del govern de nosaltres per nosaltres. Jamai com ara està compromesa en la lluita electoral, la dignitat catalana, i els governs madrilenys castissos tenen posada la seva vista a

Catalunya, com el lloc d'on han de rebre les esperances de vida, o la *puntilla*, que dongui mort definitiva, al drac caciquista, que veu axecarse en contra seva, noves terres i regions que senten la sava regional esdevinguda potentia i generosa per l'exemple rebut de Catalunya.

Vallesans! fills d'aquesta terra pròdiga i lliure, que senti el foc de nostres tradicions, qu'heu viscut les glorioses pàgines de nostra història, que fruiu les dolçors de nostra parla, per Catalunya, per la memòria dels vostres avantpassats que vos llegaren el sentiment de la vida libèrrima i esplendorosa, per las llibertats qu'hem de conquerir, voteu al candidat de Catalunya, voteu a

Don Joan Lligé i Pagés

Les declaracions del senyor Rius

A confessió de part...

EL senyor Rius i Rius, marquès d'Olèrdola, nacionalista rabiós i republicà furiós abans, ara ple de «acendrado amor a la Monarquía y a la unidad política de España», ha tornat a declarar. «Declarar» als periodistes és un mitjà barater i còmode d'adquirir certa popularitat, que d'altra manera no aconsegueixen els que només poden refiar-se de la paraula.

En les declaracions que ha fet el senyor marquès d'Olèrdola a un redactor de «Las Noticias» tot just arribant de Madrid, on sabem que han hagut de sentir paraules que no els han agradat gaire, hi ha quelcom que cal recollir:

Primer: Diu que a Madrid han quedat lligats tots els elements monàrquics de Catalunya.

El senyor marquès es descuida que hi ha fora de la «Unión Monárquica Nacional» factors tan importants com la Federació Monàrquica Autonomista, el partit lliberal democràtic Autonomista, la Unió Conservadora de Catalunya i altres entitats, en les quals figuren altes personalitats polítiques i socials, tan monàrquics, més monàrquics, (perquè no exposen la monarquia al divorci de l'opinió general catalana) que aquesta conxorxa d'homes d'idees polítiques i socials contraposades, que pretenen ressuscitar el caciquisme a Catalunya.

Segona: Tendeix la «Unión» a que a la nostra terra no hi hagi sinó dos grans grups: «monàrquics i «no monàrquics». El senyor Rius i Rius exclou de cop la Monarquia, de la dinastia de don Alfons XIII, tots els que senten l'imperatiu de l'autonomia, del nacionalisme català, ja que la «Unión» posa en els tres lemes de la seva bandera la «unidad política de España», que és la negació de l'Estatut Autòmic de Catalunya, punt de coincidència de tots els partits catalans.

Si jo fos Rei d'Espanya diria com aquell personatge de la comèdia: «— Joven, de tanto como me quieres, me apuñegas.» Poc ha fet el senyor Lerroux per a l'adveniment de la república comparat amb el que ha fet el senyor marquès d'Olèrdola en les seves imprudents declaracions.

Tercer: «La nostra tasca — diu el senyor Rius — no ha de donar resultats definitius en uns dies, ni tansols en uns mesos...»

El senyor Rius ja es posa el pegat abans de rebre el cop: és previsor el senyor Rius. I segueix essent-ho en afirmar que el temps és just per a organitzacions electorals.

El senyor Rius proclama per endavant la derrota de la «Unión Monárquica Nacional», filla de la «Liga Patriótica», i contrària a la ferma voluntat de Catalunya.

La derrota ja la preveu tothom: ara el que falta és que amb l'esforç de tots arribi al ridícol, com a càstic a la vanitat del títol i a les impureses del procediment.

El plebiscit

“**Q**UINA gran cosa el reconèixer el dret de tots, el compondre l'autoritat universal amb la suma de les llibertats individuals, el disoldre les romanalles de les castes dins la unitat augusta d'una sobirania comuna, l'omplir d'un mateix poble tots els compartiments del vell món social. ¡Quina gran cosa fou això!” Així deia Víctor Hugo.

És ben segur que, en establir el sufragi universal a Espanya, els governants de l'Estat no pensaven així. Per a ells, el poble espanyol no estava preparat a l'exercici d'aquest dret. Els individus autocràtics raonen així: «El poble no està preparat per al sufragi universal? Doncs no el deixeu votar.» Un demòcrata (no d'en Garcia Prieto, naturalment) diria, en canvi: «El poble no està preparat? Doncs, prepareu-lo.» Però d'aquests dos camins lògics—si bé no ambdós igualment justos—a seguir, els governants espanyols no n'agafaven cap. Ells otorgaven al poble el

sufragi universal per tal de fer-lo content, i aixecaven, tot seguit, la immensa bastida de ficció qui defèn al poble l'exercici del seu dret.

A la major part d'indrets d'Espanya es desenrotllen les eleccions com les angleses del temps de Dickens. Al país, però, anomenat *del vino y del sol* — com si les característiques nacionals fossin l'embraguesa i les insolacions — les coses agafen sovint un aire tràgic. El caciquisme, fill i pare de la ficció electoral, no s'accontenta de pintoresques escenes pickwickianes: ell comporta l'esclavatge. «Esclavitud», la tragèdia de Parmeno, ha pogut ésser basada, per vergonya d'Espanya, en la realitat dels fets.

Hi han persones de bona fè, de l'espècie de les porugues, qui s'esgarrifen de tot canvi social: el llur ideal es sempre un *status quo*. El llur esguard no abasta més enllà del nas, i, encara, per que els arribi a la punta, cal que siguin camuses. Aquesta gent no constitueix cap valor dins la societat, perquè el progrés d'aquesta rau precisament en una continuada evolució envers la Utopia.

Dins d'aquesta llei de gent — si deixem de banda la bona fe — podem situar els polítics espanyols qui han pres part en allò que ha estat anomenat el torn pacífic. Paràsits aferrats al cos social, el desenrotllament d'aquest els importava poc; mentre ragés el *grifo* i poguessin amorrar-se al *vaso*, què els feia que el poble gemegués!

Però el poble existeix; el poble crida, el poble actua. El poble català renaixent foragitava els cacics del territori sagrat de la pàtria. En la lluita que seguia, aferrada i gloriosa, el torn restava desfet. Aleshores, com a darrer recurs, el pensament en *el vaso y el grifo*, els polítics de la *meseta* declaraven en perill la *unidad nacional*. I quan la indiferència criminal dels governants — qui havien malbaratat els esforços dels nacionalistes — dava lloc als esclats proletaris, hom treia a relluir *el orden social*. Com ha dit, no fa gaire, un cronista barceloní: «al poble famejant de veritat i de prosperitat, no se li ofereix un pa àzim, sinó un pa de munició.»

Sembla que els governants d'Espanya volen encara continuar la ficció. Els pactes electorals, acordats per aquella gent del *centre*, en donen la sensació. Catalunya, però els està vedada. La darrera revifalla del caciquisme, la «Unión mo-

nàrquica nassional» s'ha posat en ridícul, tot just nada en processó de titelles amb encens de caserna.

Cal, ara, en front de les eleccions noves, que els catalans tinguem ben presents els nostres drets i els nostres deures. Cap desengany ha de fer-nos trencar la santa continuïtat de la nostra actuació. Recordem que les notes nobles de les Corts passades, les donava el patriotisme nostre, i la llur eixorquia innoble era seqüència de la manca absoluta de patriotisme en els altres. I pensem que les eleccions vinents seràn per als catalans, el plebiscit nacional que *aquella gent* ens negava.

Basta, per al triomf en el nostre plebiscit nacional, que tot català actuï d'una faisó catalana.

CÉSAR JORDANA

Comentaris

Aquesta vegada li ha tocat al pont del Congost, ésser objecte de l'atenció d'alguns. Es diu qu'es molt estrany que en Torras que té amistat i molta influència amb don Sebastià Monràs Deví i la senyora viuda de Llovet, no hagi conseguit llur consentiment a la cesió dels terrenys qu'impedeixen des de fa tres anys la continuació d'aquell pont. El primer de dits senyors ha de cedir 1,400 metres i la segona 200 metres més. Algú ha suposat que l'interés d'en Torras es que aquests senyors no fessin la cesió, però un diputat que tant es desvetlla (?) per el districte no es fàcil que tingui intencions tant estranyes.

* * *

Com a planxes no n'hi havien prou amb les fetes recenment a cert confrare de Granollers. La de Martorelles es de les que fan època.

Aquell projecte que es va fer al any 1914, es veritat que va ésser rebutjat per els enginyers de la Diputació provincial, però el projecte que ara ha aprovat l'ajuntament es la rectificació del primer, feta per aquells mateixos enginyers, però els amics d'en Torras no s'en havien enterat i fan un recurs, crient que's tracta del primer projecte.

¡No veieu, homes, que us enreda l'amo!

CONVERSA SETMANAL

DEU lo quart.

— Entra Nasi, entra, ja t'esperaba.

— Doncs, que hi ha quelcom de nou, senyor Gregori?

— Per saber notícies, home! ¿Com van les eleccions?

— Molt be, molt bé.

— I qui lluita enfront d'en Lligé?

— No se sap encare.

— S'ho deuen guardar per a dirho a última hora.

— Diuen que no'n troben.

— Aixó, no ho crec Nasi, ja veurás com a última hora, ens portarán una persona de lleu, tal volta el Marqués.

— Diuen que'l Marqués va per Sant Feliu.

— Ja'n trobaran un altra.

— ¿De Marqués?

— O de Comte, es igual.

— Ja te raó Sr. Gregori, perque també parlaven del Comte de Caralt.

— I si, home, un o altre en trobaran.

— També es deia, que ho havien dit a en Flaquer.

— Veus aquest aniria be, es ric, jove i guapo, farien bona parella amb en Quico.

— Pro, diu que no'n vol, te por. També s'avia parlat d'en Pau Cirera.

— ¿Qui'n, el de l'Esquella de la Torratxa?

— No, home, el fabricant de Sant Feliu de Codines.

— També aniria be, aquest.

— Pro, diu que tampoc en vol.

— També's parlaba a última hora del senyor Collaso.

— Be, Nasi no't preocupis, un o altre ens

en portaran, o el Marqués, o el Comte, o en Pau, o en Tubal o *D. José* o un altre, ells ens en portaran. Vols que la flamant «Unión Monárquica Nacional» no's preocupi de Granollers, sobre tot haventhi en Torras?

— Doncs, perque no's presenta ell mateix?

— Perque en Francisco es d'aquells que practica aquell adagi que diu: «en un mal pas, envihi un frare».

— Doncs així vosté creu qu'ells mateixos ja's donen compte de la situació i s'ho veuen penjat.

— Em sembla que sí.

— ¡Ahl are que me'n recordo, he rebut aquesta carta o mes ben dit aquest sobre ple de papers.

— Si, ja la conec, també n'he rebut jo, es el manifest de la **Unión Monárquica Nacional** de que't parlaba.

— I que volen aquestos senyors?

— Si vols esser dels seus.

— I qui son ells?

— Els de sempre, uns quants senyors *gente bien* de diferents procedencies que cada vegada que hi ha eleccions buscan una nova fórmula d'unir-se per anar contra la «Lliga», que es la seva obsessió. Son els de sempre Nasi, son els que es disfressen amb la *bien entendida* i que are han inventat aquella «Unión Monárquica Nacional» per a ampararshi, pero com tothom els coneix, no enganyan a ningú, son els eterns destorbadors, els fracassats de sempre que voldrien governar fa temps i no poden lograrho.

— Al fi i al cap, el volguer manar es una aspiració que tenen dret a tenir la.

— Pero que no poden lograrla i van de ridícul, en ridícul.

— ¿I en Torras, diu que també n'es?

— Si home, es dels firmants del manifest.

— Però, no era del partit lliberal demócrata autonomista?

— Si, n'era, pero ja no n'es. També n'era el Marqués i are es dels grossos de la «Unión Monárquica Nacional»

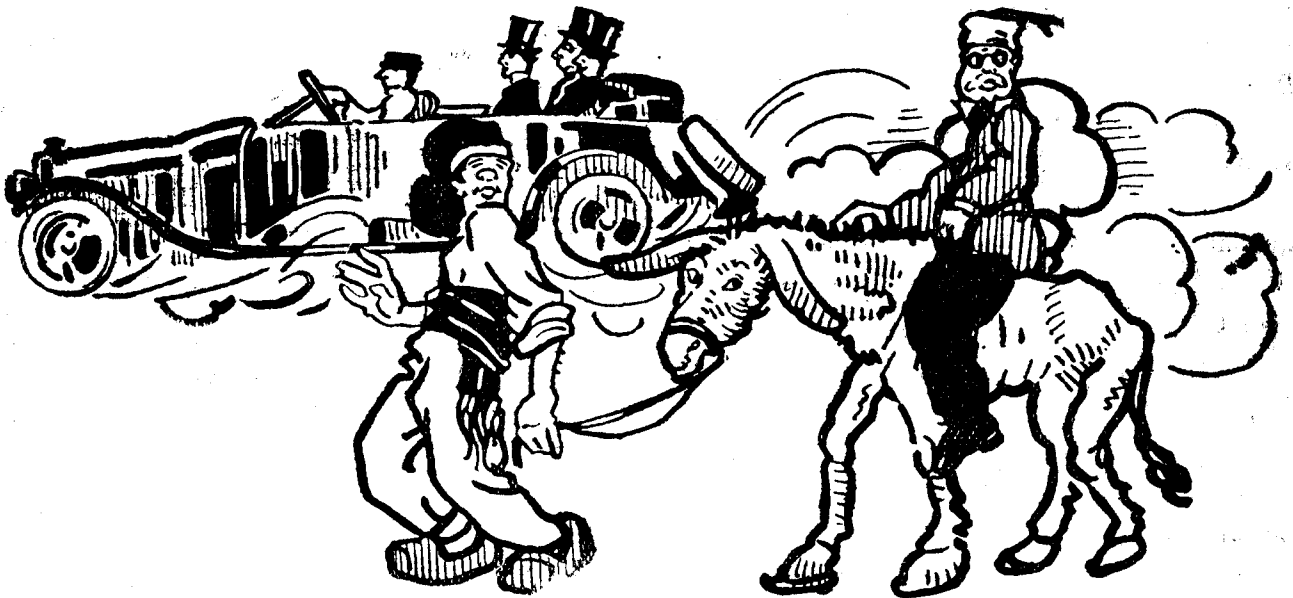
— De manera, que are, primer son monárquics, que demócrates i autonomistes?

— Així ho sembla i sobre tot respecte autonomia, mira lo que diuen en el seu manifest:

«La Unidad política que es la base de comunión espiritual entre todos los españoles; la fortaleza de nuestra personalidad en el exterior, el respeto y acatamiento al fallo de la Historia: el afianzamiento más seguro **para evitar peligrosos desplazamientos de nuestra propia Región.** La Unidad polí-

tica, que no es el centralismo, ni la negación de **prudentes** libertades locales, habrá de permitir a Cataluña de la misión providencial e histórica que la incumbe de intervenir, con fecundas iniciativas y con intensas participaciones, en la obra santa y grandiosa de reconstituir a España. Esta es la ruta que nos señala el destino y que nosotros no podemos abandonar.

Precisa elevar la visión de este problema, situándaia por encima de las pequeñas pasiones locales y **de los sentimientos comarcianos que, siendo en sí muy respetables, degeneran en lamentables exageraciones** cuando se pretende erigirlos en

normas únicas de todo movimiento renovador.»

— Ja debia quedar descansat el que va oscriurer aixó. ¿No li sembla, senyor Gregori?

— ¡Pots contar, Nasil!

— I vols dir que n'han enviat a molta gent de cartes d'aquestes?

— Jo crec que si; moltes i moltes.

— Doncs els debien costar molts céntims, porque la meva es amb sello de quinze.

— La meva també i totes les que he vist, però no es el que't sembla; amb mil pessetes

podien enviar-ne 6,666 ¡i son moltes cartes!

— ¡Ja les devien enviar, ja!

— Aquí en varen rebre tots els metjes, apotecaris, mestres...

— Es deuen haver valgut d'una llista de acreedors del municipi.

— ¡No fassis broma, Nasil! També n'ha rebut el president de «L'Alhambra».

— Així es deuen haver valgut d'un anuari, com els que volen propagar un específic.

— Es molt possible, però si'm vols creure,

Nasi, deixem estar els de la ja *cèlebre* «Unió».
Cuidem-se de lo nostre i ells que s'arreglin.

— Doncs, ¿qué havem de fer?

— Treballar, visitar als amics dels pobles
i anar-ho preparant tot.

— ¿I amb qué hi anirem?

— M'enselles el burriquet, qu'és un anima-
ló de molt seny, i ja hi estem anant.

— Però si els contraris van en auto, arri-
barém a misses dites.

— T'equivoques Nasi, t'equivoques; no-
saltres amb la plácida montura hi arribarém
primer qu'ells.

— Com vosté vulgui.

— A més, un animaló així es més segur;
no está esposat a *pannes*, i sobretot no gasta
bencina.

— Are ja ho trobo bé, perque la bencina
va molt cara i costa molts quartos.

— Per aixó a voltes n'hi ha que la gasten
quedánt-la a deure lo que porta raons.

— També es veritat. Quedem, doncs, se-
nyor Gregori...

— Que des de demá tu'm farás de mosso
de peu i a correr el districte.

— ¿I si'ns passen al davant amb l'auto?

— Deixe'ls passar. Per tant que corrin arri-
varem primer nosaltres. ¿No veus que no con-
tan amb les *pannes* ni amb la bencina dolenta
que gasten?

Per trasllat

MARCH.

Teatral

LA família dels imprecindibles, aquells nanus
d'estatura i de cervell qu'ells mateixos s'a-
nomenan *savis* i *gènis* i que son burla de tothom
per tenir-los per «savis-sèves», encara que més
sèves que savis, han fet — ¿com no, si son tot un
talent? — de directors d'escena en una obra em-
pescada per ells mateixos, boi interpretant sos
principals papers, servits per tota la comparsa
de la *democràcia* granollerina. Els uns, amb
l'enveja; els altres, amb l'odi, qui amb tota mala
fe, quins amb son *sac de revf* i fins — ¡pasmu-
se! — amb tota sa panxa, emperò, això sí, tots
disfresats de persona.

L'obra, molt ben conjuminada i que'n els car-
tells hi ha durat, lo que quanse vulga altra obra
parida per l'*avi*, çò es, neixer i morir, ha tingut
per títol «La mort de l'«Orfeó Granollerí». Actes
de l'obra, deu. Quadros, cinquanta un i mitg
i vuit cèntims de suc de raves, essència purifica-
dora del cos fetorat i foradat de la *família dels*
savis de vila-arrembemho tot, que, això sí, ells
podràn no pagar a ningú, ells podràn estar
assenyalats de vicis denigrants que farien que
altres fills, avergonyits, se tanquessin amb pany
i clau per no ésser notada sa presència, emperò
ells, paiella que tot ho enmascara, camisa que
no hi han sabons ni legies que la rentin, com
son baladrers, i com lladren pitjor que peters, i
això es sempre, arramben del Consistori, arram-
ben de l'Unió i arramben de tot arreu, maltracten
a tort i a dret i el *savi*, el *xixu*, l'home *intel-
ligent*, empró tot verí, enveja i odi, que aixó fa
geni i aigua de malves, fins a *fet* aquest drama
de que donem compte, estampant-hi aquesta
frase final, que'l protagonista recita amb tota
l'ànima, morint, en acabat, de repent i reventant
com una cigala.

Diu la *frase*: «Jo volia ésser l'amo, jo volia
ésser ton déu i volia dominar-te, tu et dreçares
contra ma *saviesa* i contra mon poder, tu feres
president a un altre i et negares a proclamar soci
honorari al meu pare, tu volgueres sempre en
contra de ma voluntat i no essent esclau dels
meus odís, que aquell que odísà mort, fos per-
petuament president de ta casa i fins hem llensa-
res de ton sí i no feres cás del fang que ¡ai! volia

TOMÁS DE A. BENET

ADVOCAT

GRANOLLERS: Plaça del Bestiar, 7, primer, 1.^a

(Dijous de 10 a 1)

BARCELONA: Canuda, 41 i 43, primer, 1.^a

que embrutés al senyor aquest que sempre tota sa contenta ha sigut aquella *rialleta mofeta* i son *despreci olímpic* i fins quan volia deshonrar-lo tu et mostrares altiva i t'apartares del palau on preteniem tenir-te presoner i goses, en contra la voluntat dels que avui son amos absoluts, a gaudir de plena vida i tens la gosadia de no voler morir-te, doncs té, (s'arranca el punyal, lleuger i fetós), té i té; ja ets mort, ja ets mort, ja ets mort!...»

Cau el teló poc a poc, no's crida a l'autor, però com això per ells no pot esser, teló enlaire altre volta i joh prodigit, contra lo per ells previst, surt l'alegoria de la Vida rodejant a l'«Orfeó Granollerí» entre esplendors de bonansa i entusiasme i joh ràbia!, fins s'hi noten les figures del mestre i el president i el conserge abraçats i joh més ràbia encaral, al centre de tot, sol i quelcom podrit, un meló, l'autor.

Tot-hom riu, tot-hom s'envà i *apa buenas simador* que l'has equivocada.

I vet-a-quí que'en Sol-Fa, que hi era, encara que mai sap res, en dona compte dient: L'obra dolenta i'l protagonista fusellable.

* * *

Avui, a les cinc de la tarda, tindrà lloc en el «Centre Catòlic» la representació de la comèdia detectivesca *El misteriós Jimmy Sammson*.

Sembla que serà un èxit, puix es la primera volta que en aquell teatre es dona una representació d'aital gènero.

SOL-FA.

D'ARTS

Orfeó Granollerí - Historial

III.

CO que deiem de les sarsueles, donaren el resultat qu'es preveia, amb el fi, de fer adeptes per a l'obra orfeònica que, com hem dit, era obsessió en el mestre Llobet.

Emperò, com sia que coses de tant alt vol i tant nova en nostra vila, no ha d'esser mai feina planera el portarho a cap, de moment, restà com esmortuida l'idea, boi cercant la manera de trobar lloc i ocasió de que tant per tots conceptes enlairats desitjos, no nasqués cosa morta, com altres intents nobles i culturals, que portats a la vida amb més entusiasme que premeditació i estudi del com podria donar-se-li efectivitat, amb tot i esser obra benafecora per la moral i cultura del poble, després de naixer amb empena, que fa ovirar arrebaci tots els obstacles, al poc temps per multitud de causes moren per cansanci dels qui'ns, de primer entuvi ne son entussiasmes, mes que per la cultura que representa, per ésser cosa nova, i ja es sabut que cosa nova, atrau, emprò no tothom està prou a l'altura per a conservar-li la vida, i d'aquí'l cansansi i d'aquí la mort. Exemple, l'Ateneu Obrer.

Els iniciadors de l'«Orfeó Granollerí», encare que contaven degudament preparats amb un bon nombre de joves, omplenats d'entusiasme, preveient i allisonats per lo succeit amb l'esmentat Ateneu Obrer, puig alguns d'ells n'havien d'aquest sigut, aixís mateix fandadors, no volgueren precipitar els aconeximents i per aixó preferiren esperar i cercar l'opotunitat, doncs ja es sabut que tota cosa deu ésser madurada i encara pensarsi, i tornarhi com ho es així mateix que'l ésser oportú es i ha sigut sempre lo millor i principal per a deixar ben assentada tota cosa.

¿Es va comprendre com totes les infladures d'aquella familia anomenada dels imprecindibles i sobre tot del *savi* d'allí i de nostra poble, son focs d'artifici?

* * *

Ara, i aixó apart, per a millor comprensió de nostres llegidors debem anotar que no estampem en aquest historial, el nom d'aquestos inflats *personatjes*, principals causants de les raons que ja desde sos començos hi havien entre la societat i l'«Orfeó» per enveixes de voler ésser ells els amos, per que no volem embrutar-nos, doncs la fetor de lluny se sent i volem es-talviarnos el tenir que usar en cada moment, l'aigua de colònia.

El *savi* ja sabem que ho es perque ell s'ho proclama i tota la familia ho escampa als quatre

vents i creiem es prou conegut, i l'avi es aquell subjecte que...

Entesos, doncs que *amb palles i temps es maduren les herbes*, encara que no's madurin els caps melons del camp de la *família*, que amb tot i esser de *savis* i'l més *savi* de tots, el *xixu*, sempre van de *gairell*.—Wootz.

Aquest número ha passat per la censura

Crònica de la Comarca

GRANOLLERS

El dijous, dia 15, morí en aquesta vila el virtuós sacerdot Mossèn Joan Nadal i Mora.

Feia temps que traidora enfermetat anaba minant la seva existència fins a fer-lo caurer en un aclaparament físic i moral a conseqüència del que morí el dijous, a les 11 del matí.

Mossèn Nadal reunia totes les condicions del bon sacerdot. A una vida exemplar i afeixia una caritat extraordinària; era compassiu amb els desvalguts i amable amb tothom. Era capellà de la Creu Roja, quals individus sentien per ell una carinyosa afecció per el seu caràcter franc, oeri i afable.

A Granollers tothom l'estimaba, grans i xics, pobres i rics, polítics i no polítics, tothom volia, estimaba i respectaba a Mossèn Nadal.

La seva mort ha sigut molt sentida. El seguici que acompanyà son cadàver a sa última estada, fou palesa mostra de les simpaties que mes amunt esmentem.

Rebin el seu germà, cunyat, nevots i demés família el sentit condol que des de les columnes de LA VEU DEL VALLÈS els enviem, mentres dirigim una súplica al Senyor de cels i terres per l'ànima del finat, que, sens dubte, haurà acullit en son Sí, en premi a les virtuts del piadós sacerdot. A. C. S.

S'aguditzà en aquesta vila el problema del pa. Avui dissabte al entrar en caixa aquest número se sabia que'ls flequers no havien pastat aquesta nit i l'escasesa de pa es nota i més es notará demà sino s'arregla això ràpidament.

Agraven els comentaris aquesta carestia el dir-se que, degudament autoritzat per el Governador, ha vingut a buscar uns quants sacs de farina, que encara tenia algún fideuer, un ajuntament vehí.

Tothom troba que bada molt nostre alcalde, ja que si hi havia aquí poca o molta existència de farina es badar molt el deixar-se-la pendrer o menys que siga com algún també diu, que enfeinats en buscar candidat no'ls vaga de ocupar-se d'altres coses.

¡Primer es el partit que tot, i si el poble no té pa que mengi coca!

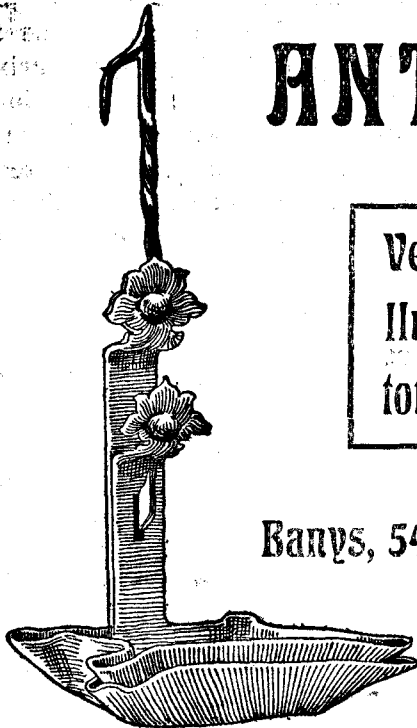
Joseph, impressor : Granollers : Telèfon 101

ART ■ I ■ CULTURA ANTIGUITATS

Venda, compra de llums
llumaneres antigues i
tota classe d'antiguitats

Bany, 54 i 68 : LA GARRIGA

Per a encàrrecs a Granollers
:: FONDA D'EUROPA ::

SABONS

B A R A N G E

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

**Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50
GRANOLLERS**

**Comptes corrents en
moneda nacional i
estrangera**

**Descompte, cobro i
negociació de lletres
sobre totes les places
d'Espanya i de l'es-
tranger**

**Préstams sobre val-
ors**

**Obertura de comptes
de crèdit amb garan-
tia de valors de cotit-
zació corrent**

**Compra-venda en les
Borses d'Espanya de
tota classe de fonsos
públics i valors in-
dustrials**

**Negociació, cobro i
descompte de cupons
i títols amortitzats**

**Admissió de dipòsits
en valors**

Canvi de monedes

**Donem tota classe de facilitats
per a la compra-venda de
mercancíes**

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: ::

Carrer Major, 75

MONTCADA

Cristalleria
Porcelana i
Flocça ♦♦♦♦♦

MAÇÀS

de **R**amón **L**ligé

Ronda de S. Antón, 74

Telf. A. 1264

Barcelona

Taller de
Llauneria

Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 ::: TELÉFON 118 ::: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÉS EN ELS ENCÀRREGS

